

доста силни държавни центрове и националното имъ съзнание бѣше вече се развило. При това много попрѣчили и интригитѣ на византийцитѣ. Царь Симеонъ употрѣбилъ всички мирни и насилствени срѣдства, за да се слѣятъ за винаги сѣрбитѣ въ единъ народъ съ другитѣ бѣлгарски словѣни и да сж подѣ бѣлгарската държавна власть. Той може би щѣше да успѣе, ако бѣше живѣлъ по-дълго врѣме и ако наслѣдникътъ му достойно бѣше го замѣстилъ и бѣше продължилъ неговата политика. Хумскитѣ сѣрбски князь Михаилъ Вишевичъ признавалъ върховната власть на Симеона, но загорскитѣ князь Петъръ Гойниковичъ, който билъ по-силенъ отъ първия, не само отказалъ да направи това, но въ договоръ съ византийцитѣ нападналъ бѣлгарската държава. Царь Симеонъ за да подчини и тази областъ взелъ страната на претендента на загорскитѣ княжески прѣстолъ Павле Брановичъ и изпратилъ бѣлгарска войска подѣ началството на войводитѣ Тодоръ Зигрица и Мармай, които хванали Петра и вързанъ го завели въ Бѣлгария, а възкачили на прѣстола претендента Павле, който призналъ върховната власть на бѣлгарскитѣ царь и му плащалъ данѣкъ. Слѣдъ този успѣхъ и сѣрбскитѣ области били вече присѣединени къмъ Бѣлгария. Но подиръ четири години сж щитѣ този Павле се обявилъ противъ бѣлгаритѣ и призналъ върховната власть на византийцитѣ. Тогава пѣкъ Симеонъ помогналъ на претендента на загорскитѣ прѣстолъ Захарий Прибиславовичъ, който съ бѣлгарски войски детрониралъ Павла и се възкачилъ на загорскитѣ прѣстолъ, като признавалъ бѣлгарската върховна власть. Но скоро пакъ по интригитѣ на Византия и Захарий се отетналъ отъ бѣлгаритѣ и се присѣединилъ къмъ хърватскитѣ князь Томиславъ, който билъ неприятель на бѣлгаритѣ. Бѣлгарскитѣ царь изпратилъ пакъ воево-